

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2531/2015
22.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Р.Т. из К., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из У., против туженог Здравственог центра У., Дом здравља К., ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4281/14 од 09.06.2015. године, у седници одржаној 22.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

1. НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог тужиоца да се о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4281/14 од 09.06.2015. године, одлучује као о изузетно дозвољеној ревизији.

2. ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4281/14 од 09.06.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4281/14 од 09.06.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П1-417/13 од 12.05.2014. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени на име разлике у висини коефицијента од 8,98 до коефицијента 13,57, за период од 01.04.2010. до 01.04.2013. године исплати укупно 462.907,74 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе до исплате. Тужилац је обавезан да туженом плати трошкове поступка од 8.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно

да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Тужилац се у ревизији позива на различиту судску праксу у поступању у предметима у којима су тужиоци као и он, запослени у здравственим установама на пословима возача санитета а траже накнаду штете због мање исплаћене зараде, настале применом коефицијента од 8,98 уместо 13,57 за послове здравственог радника односно здравственог сарадника која је утврђен Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама од 24.11.2007. године.

На седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 4.03.2014. године, прихваћен је став Апелционих судова да запослени на пословима возача санитетског возила у здравственој установи није здравствени радник ни здравствени сарадник у смислу Закона о здравственој заштити ("Сл. гл. РС" бр.107/05, са изменама), због чега нема право на коефицијент од 13,57. Зато Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због чега је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

У парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени као и у осталим имовинско-правним споровима, према вредности предмета спора побијаног дела.

Тужба у овом спору ради исплате зараде у износу од 462.907,74 динара поднета је 29.04.2013. године. Побийана другостепена пресуда донета је 09.06.2015. године, после ступања на снагу измена и допуна ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 55/14).

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о имовинско-правном спору ради исплате накнаде зараде, у коме вредност предмета спора побијеног дела од 462.907,74 динара, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**